

Mijn hart moet weer gaan branden (Lucas 24:32)

[1]

Soms zorgen overenthousiaste preken er juist voor dat je afhaakt. Omdat je er even helemaal niks mee kunt, hoe graag je het ook zou willen. Of omdat er teveel is gebeurd. En dan moet God zelf er echt aan te pas komen om je hart te ontsluiten. Dat gebeurt trouwens door datzelfde Woord van God waar je eerst niks mee kon. Je hart begint weer te branden, omdat Gods hart voor je opengaat.

[2]

Dat zie je bij de Emmaüsgangers (Lc.24:13-35). Zij geloofden er niet meer in. Immers, de redder van hun leven was veroordeeld tot de dood. En daarmee confronteert Lucas ook ons als lezers. Juist bij hem was het allemaal zo enthousiast begonnen, zie Lc.1-2. Maar de lofzangen veranderen tegen het eind van zijn boek in klaagzangen (Lc.23:27). Alsof Lucas onze hardnekkige twijfel kent: Gaat het zo niet altijd, vroeg of laat? Zelfs het mooiste verhaal loopt stuk op de werkelijkheid! En dus ga je maar weer terug naar huis. Over tot de orde van de dag.

[3]

Soms is er een kanonskogel voor nodig om iemand wakker te krijgen, ook geestelijk. Zo moet je Jezus' scherpe reactie op deze somberheid zien. Deze mannen knappen er niet op af, juist nu gaat hun hart weer branden. Dat gebeurt dus niet doordat ze Jezus zien. (vgl. 1 Pt.1:8) Want als je niet gelooft wat er in de bijbel staat, ga je ook niet geloven wanneer er iemand uit de dood opstaat (Lc. 16:31), ja dan kan Jezus zelf naast je lopen terwijl je Hem helemaal niet herkent. Waarom niet? Omdat wij zelf helemaal niet vinden dat de messias al dat lijden moest ondergaan (Lc.24:26). Onze droom voor een verlosser is nou juist dat hij wat aan dat lijden doet! Toch gaat je hart pas weer branden door iets anders, namelijk liefde. Engelen kennen dat niet, dit is echt iets tussen God en mens (1 Pt.1:12, vgl. Hb.2): God die tot het uiterste gaat voor ons, Die zichzelf opoffert in onze

plaats. Zoals dat bijv. wordt beschreven in Jes.53, en op Jezus wordt betrokken in Hnd. 8:26-40. Dan loop je niet langer stuk op Jezus' lijdensweg, maar ontdekt daarin juist je diepste geluk.

[4]

Maar wat nu als mijn hart *niet* gaat branden bij bijbellezing of preek? Wellicht helpt het volgende:

- a. Neem je gevoelens serieus, zoals Jezus dat in Lc.24:19v ook doet. Dat is kennelijk van belang, wil de bijbelse boodschap binnen kunnen komen.
- b. Vraag je af: heeft dit bijbelgedeelte misschien wat over die gevoelens te zeggen? Zomaar ervaar je dat als te confronterend, en duw je het weg. Toch gaat je hart juist weer branden daar waar je merkt dat het schuurt (Lc.24:25: 'hé slaapkoppen, wakker worden!').
- c. Ga na wat in dit bijbelgedeelte het evangelie is (= goed nieuws)? Waar proef je Gods genade, waar ontdek je iets van de Here Jezus? Neem je verlangen daarnaar serieus. Jezus dringt zich namelijk niet op, maar wanneer je Hem uitnodigt geeft Hij zich graag (Lc. 24:29).
- d. Wij hebben anderen nodig die met ons op lopen, wij hebben elkaar als gemeente nodig (vgl. Kol.3:16). Durf woorden van God te spreken tegen elkaar, nadat je eerst zorgvuldig hebt geluisterd waar die ander (mee) zit.

[5]

Laten we dus werk maken van Gods Woord. Er is in de gemeente genoeg verlangen naar meer, of ook ervaring dat je geestelijk droog staat. Neem daar geen genoegen mee, maar ga het weer heel bewust zoeken waar we het alleen kunnen vinden: in Gods Woord, in het evangelie van Jezus Christus. Aan Hem zal het niet liggen. Zijn Geest opent jouw hart zielsgraag voor Gods liefde.